

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.47/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. január 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. május 28. napján kihirdetett 42.Kb.20/2024/7-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat az ellene 1 rendbeli, felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt emelt vád alól felmentő rendelkezést mellőzi.

A vádlott terhére rótt hivatali bűncselekményeket egységesen 1 rendbeli, a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként, folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősíti.

A vádlottal szemben összesen 60.000 (hatvanezer) forint vagyyonelkobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. május 28. napján kihirdetett 42.Kb.20/2024/7-I. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettében, ezért megrovásra és 40.000 forint vagyyonelkobzásra ítélte. Kötelezte a vádlottat az ügyben felmerült 5.135 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben a vádlottat 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

[2] A tárgyaláson a katonai ügyész az ítélet marasztaló rendelkezéseit tudomásul vette, míg a felmentő rendelkezés vonatkozásában fellebbezést jelentett be a vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. A vádlott a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tett. Az ítélet kihirdetésekor jelen nem lévő védő a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében.

[3] A katonai ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében felmentő rendelkezéssel érintett tényállás illeszkedik abba az elkövetési sorozatba, amelyek tekintetében a katonai tanács bűnösséget megállapító rendelkezést hozott.

[4] Érvelése szerint a határozat [6] bekezdésében mindegyik tényállási ponttal kapcsolatban tette a bíróság azt a megállapítást, hogy a vádlott megtudta, hogy tanú2 korábban rendőr volt és a fennmaradt rendőrségi kapcsolatai felhasználásával rendszámok alapján a gépjárművek tulajdonosainak azonosításában segíteni tud neki. Ezen túlmenően a vádban írt mindhárom adatlekérés egymáshoz közeli időpontban történt, és azokat mindhárom esetben csupán néhány nappal előzte meg a vádlotthoz intézett megkeresés a személyi adatok beszerzése érdekében. Kitért továbbá az ügyész arra, hogy az NVSZ feljelentése a közokirathoz fűződő joghatásokat hordozza, és a vádiratban a bizonyítékok között lett felsorolva. Annak tartalma egyébként egybevág a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal. Így hivatkozott tanú2 vallomására, aki úgy nyilatkozott, hogy kifejezetten nem mondta a vádlottnak, hogy a rendőrségtől fogja beszerezni az adatokat, azonban az tudható volt, hogy ő a korábban rendőr volt, és nincs más lehetősége, mint ebből a forrásból beszerezni az információt. A tiltott provokációra történő katonai tanácsai hivatkozás kapcsán kifejtette, hogy ennek lehetősége az eljárás során fel sem merült, így a felmentés csupán egy vélelmezett szituáció alapján történt. Indítványozta az ügyész, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a vádlottat mondja ki bűnösnek további 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette elkövetésében, és vele szemben továbbra is alkalmazzon megrovás intézkedést, ugyanakkor a vagyoneklobzás mértékét 60.000 forintban állapítsa meg.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.895/2023/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. A másodfokú ügyészség kifejtette, hogy a katonai tanács az elsőfokú tárgyaláson az utolsó szó jogán tett nyilatkozat elhangzását követően szünetet rendelt el azzal, hogy ítélethirdetésre ugyanazon napon 15 órakor kerül sor. Ezen azonban a meghatalmazott védő nem jelent meg, a bíróság pedig jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a távolléte nem akadályozza a határozat kihirdetésének. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a Be. 550. § (2) bekezdésében írt szabályra hivatkozott, mert ez a jogszabályhely az ügydöntő határozat kihirdetésére elnapolt tárgyalásra vonatkozik. A jelen ügyben azonban ugyanaznap került sor a kihirdetésre. A másodfokú ügyészség álláspontja

szerint amennyiben a terheltnek meghatalmazott védője van, a védőnek a tárgyalásról való eltávazása esetén a tárgyalást folytatni, a terheltnek a védelem jogára való megfelelő figyelmeztetése nélkül eljárási szabályt sért. Utalt ugyanakkor arra, hogy mindez nem értékelhető feltétlen eljárási szabálysértésként. A katonai tanács eljárása során hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el, azonban relatív eljárási szabálysértés valósult meg a Kúria a BH2015. 218. számú eseti döntésében kifejtettek szerint. Utalt még a másodfokú ügyészség arra, hogy a védő a törvényes határidőben élt jogorvoslati jogával.

[6] A fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács az 1. és 3. tényállási pontok tekintetében hiánytalan történeti tényállást állapított meg, mely mindenben megalapozott. Ugyanakkor a 2. tényállási pontban megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban írt okból megalapozatlan, ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. Ez a megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján, az ügyiratok tartalmára figyelemmel, valamint a helyes ténybeli következtetés levonása útján kiküszöbölhető. Az 1. és 3. tényállási pontok esetében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felülmérlegelés tilalmára figyelemmel megalapozottan fellebbezéssel nem támadható. A 2. tényállási ponttal kapcsolatosan a másodfokú ügyészség kifejtett, hogy nem merült fel ténybeli adat a tiltott provokáció megtörténte, hanem éppen ellenkezőjére állíthatók bizonyítékok. A vádlott maga volt az, aki készpénz ellenében vállalkozott arra, hogy megszerzi a kérdéses gépjárművek tulajdonosainak személyes adatait. Provokáció ténybeli alapja nem merült fel, így az erre történő bírói hivatkozás a kétségek mesterséges előállításaként értékelhető a BH2021. 35. számú eseti döntésben kifejtetteknek megfelelően. Az ítéleti tényállás [6] bekezdésében a bíróság maga állapította meg, hogy a vádlott azután kezdte hirdetni magát gépjárművekhez tartozó adatok beszerzési forrásaként, miután megtudta, hogy tanú2 korábban rendőr volt és fennmaradt rendőrségi kapcsolata felhasználásával segíteni tud gépjárművek tulajdonosainak azonosításában. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a három lekérdezés egymáshoz igen közel volt, így a formállogika szabályaival is ellentétes az az elsőbírói megállapítás, hogy az azonos időszakban, ugyanazon elkövetési módussal végrehajtott cselekmények közül kettőnél megállapítható, hogy a vádlott az adatokat nem volt jogosult megismerni, míg a harmadik esetben nem. Utalt továbbá arra, hogy tanú1 rendőr alezredes és tanú2 önmagukra nézve is terhelően a váddal egyezően adták elő a történeteket mindhárom tényállási pont tekintetében.

[7] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapvetően feltárta a büntetéskiszabási körülményeket, csak az enyhítő körülmények egészítendőek ki a büntetlen előéletre való utalással. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az elévülési időn túli időmúlásra és a belső arányosság követelményeire is figyelemmel helyesen alkalmazott megrovás intézkedést. A 2. tényállási pontban írt bűncselekmény tekintetében a bűnösség megállapítása mellett szükséges az elkövetés folytán szerzett 20.000 forint pénzüsszagra vagyonek Kobzást elrendelni. Összességében arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek további 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében és a vele szemben elrendelt vagyonek Kobzás összegét 60.000 forintra emelje. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifogásolta a törvényszék ítéletében tett azon megállapítást, hogy köztudomású, hogy bankoktól, biztosítóktól szinte lehetetlen adatokat szerezni, és az is köztudomású, hogy a rendőrségtől lehet adatot szerezni. Álláspontja szerint a törvényszék ezeket a megállapításokat csak deklarálta, de nem támasztotta alá. Nem fogadható el egy olyan logikai következtetés, hogy egy volt rendőr több mint 8 évvel a leszerelése után csak bűncselekmény elkövetése útján tud adatokat megszerezni. tanú2 esetében fel sem merült olyan adat, hogy feltételezni kellett volna, hogy bűncselekmény útján tesz valamit. A védői álláspont szerint védenca bűnösségét nem lehet arra alapozni, hogy tanú2 máshogyan, mint bűncselekmény útján nem is szerezhetett adatokat. Kifogásolta, hogy a vádlottnál az adatok beszerzését megrendelő tanú4 és tanú3 esetében fel sem vetődött, hogy magatartásukkal bűncselekményt követtek volna el, kizárólag a vádlott esetében. A védő beadványában felsorolta, hogy Magyarországon milyen szervektől milyen lekérdezési módszerekkel és milyen adatokat lehet lekérni gépjárművek vonatkozásában. A védő a Legfőbb Ügyészség 2023. évi tájékoztatójára hivatkozva – ügykategóriát nem nevesítve – 2019 és 2023 között bekövetkezett esetszám csökkenésre hivatkozott, melynek a generális prevenció szempontjából jelentősége van. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság védencét, mint bűncselekmény kezdeményezőjét jelölte meg. Álláspontja szerint senkit nem bírt rá bűncselekmény elkövetésére, egyébként pedig tanú2 nemet is mondhatott volna a kérésre. A gyanúsítás közlés során az ügyészség által várt beismerés és tanú2 betérhelése elmaradásának nincsen más magyarázata, mint az, hogy a vádlottnak eshetőleges szándéka sem terjedt ki jogellenességre sem, nemhogy bűncselekmény elkövetésére.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést a másodfokú ügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően tartotta fenn.

[10] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését és az írásbeli indokolásban foglaltakat fenntartotta.

[11] A katonai ügyész és a védő által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel teljeskörű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[12] A másodfokú bíróság előzményként rögzíti, hogy a Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség 2.Nyom.897/2018. számú vádiratában Terhelt1 vádlottat 3 rendbeli, a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette elkövetésével vádolta. A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. december 5. napján kelt 42.Kb.114/2023/4-I. számú végzésével hatáskörének hiányát állapította meg és az ügyet

az eljárás lefolytatására az Érdi Járásbírósághoz tette át. Ügyészi fellebbezést követően a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2024. január 26. napján kelt 6.Kbki.10.001/2024/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság áttételt elrendelő végzését hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsát az eljárás folytatására utasította.

[13] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, vagy relatív hatályú eljárási szabálysértést nem követett el. A törvényszék az eljárás folytatására történő utasítását követően előkészítő ülést tűzött ki, majd tárgyalásra tért át, mert a vádlott nem tett a váddal egyező beismerő vallomást. Az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során a vádlottal és a tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Az elsőfokú eljárással érintett érdekelt eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak, azonban a fellebbviteli főügyészség helytállóan hivatkozott arra, hogy a katonai tanács relatív hatályú eljárási szabálysértést vétett. A tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan a 2024. május 28-i tárgyaláson a perbeszéd megtagadása követően a katonai bíró – hivatali akadályoztatása miatt – úgy rendelkezett, hogy délután 15 órakor fog sor kerülni az ítélet kihirdetésére. A kitűzött időben megállapította, hogy a védő nincs jelen a tárgyaláson, azonban távolléte nem akadályozta az ítélet kihirdetésének. Ezt követően a külön íven szövegezett ítéletet kihirdette, majd szóban megindokolta. A katonai ügyész nyomban bejelentette a fellebbezését, míg a védő 2024. május 31. napján terjesztette elő jogorvoslati nyilatkozatát. A Kúria a BH2015. 218. számú eseti döntésében fejtette ki, hogy nem értékelhető feltétlen eljárási szabálysértésként, ha a másodfokú bíróság a kötelező védelemre tekintettel a védő jelenlétében megtartott nyilvános ülésen a zárt tanácskozást megelőzően a határozat kihirdetésére még ugyanezen napra időpontot tűz, és ekkor az ügydöntő határozatát a védő távollétében kihirdeti. A jelen helyzet tehát nem feleltethető meg a Be. 550. §-ában írtaknak, mely esetben a törvény a vádlott és védő távollétében történő ítélethirdetést lehetővé teszi, ha az elsőfokú bíróság a határozat meghozatalára és kihirdetésére a tárgyalást elnapolja. A katonai tanács tehát eljárási szabálysértést követett el, amely azonban nem eredményezi az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[14] A törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, az 1. és 3. tényállási pontok tekintetében a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, míg a tárgyaláson rövid, tagadó nyilatkozatot tett, mely szerint az információ forrásával nem volt tisztában.

[15] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást az 1. és 3. tényállási pontok tekintetében a vádlotti védekezéssel szemben a kihallgatott tanúk, kiemelten tanú2 tanú vallomása, a titkos információgyűjtés keretében keletkezett lehallgatási anyag és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A katonai tanács ítélete [11] bekezdésétől a [22] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan hivatkozott arra, hogy a hivatali bűncselekményt tettesként elkövető tanú1 rendőr alezredes, valamint az őt közvetlenül felbujtó tanú2 mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson önmagukra is terhelő vallomást tettek. tanú2 vádlottként és tanúként tett vallomásai terhelőek voltak a vádlottra nézve. Vallomásában hangsúlyozta, hogy

őt terhelte, mint volt rendőrt ismerte meg, és kizárólag ezen információra alapozva kérhette tőle rendszámok alapján azok tulajdonosaira vonatkozó adatok megszerzését. Álláspontja szerint a vádlott nem gondolhatott másra, mint arra, hogy ő, mint volt rendőr a meglévő rendőrségi kapcsolatai alapján szerez információt.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy az 1. és 3. tényállási pontok tekintetében a védő új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, továbbá megállapítható az is, hogy ezen tényállási pontok tekintetében a tényállás megalapozott.

[17] Helytállóan hivatkozott azonban a tényállás megalapozatlanságára a katonai ügyész, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2. tényállási pont tekintetében. Ez a tényállási pont a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott az adatokat jogosult volt, illetve nem volt jogosult megismerni. Az ítéleti indokolás [37] bekezdésében pedig arra hivatkozott, hogy a hanganyagok nem támasztják alá a megállapítani indítványozott tényállást, nincs ügyészségi engedély, műveleti terv, a fedett nyomozó jelentése, csalipénzre utaló dokumentáció, illetve a megszerezni kért adatokkal érintett gépjármű tulajdonjogát igazoló okirat, így nem ellenőrizhető le, hogy a fedett nyomozó ténylegesen milyen felhatalmazás alapján, milyen cselekményt hajtott végre, és nem történt-e tiltott provokáció. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a fedett nyomozó tevékenységével érintett, a vádirat 1. pontjában írt bűncselekmény megállapítható. Az Rtv. 64. § (1) bekezdés a) pontja és a 65. § alapján történt a titkos információgyűjtés. Az Rtv. 66. § b) pontja szerint az ügyészi engedély hiányában is elvégezhető volt. Kétségtelen, hogy a feljelentés utal arra, hogy a fedett nyomozó igénybevétele ügyészi engedély alapján történt. Ténylegesen az ügyben a lehallgatási anyag az, ami bizonyítékként átadásra került a nyomozó hatóság részére, ami a tényállás megállapítása során értékelhető. Megállapítható ugyanakkor, hogy az 1. és 3. tényállási pontokhoz hasonlóan rendelkezésre állt tanú1 rendőr alezredes és tanú2 beismerő vallomása is, mely bizonyítékok egyaránt a vádlott bűnössége irányába mutatnak. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy tanú2 vallomása szerint a három rendszámhoz tartozó adatok kérése egyetlen körülményre figyelemmel történt, nevezetesen, hogy a vádlott a környékükön megjelenő gyanús járművek tulajdonosi adatait megismerje. Ez a körülmény pedig egyértelmű következtetést enged arra, hogy a vádlott terhére a vádirat 1. pontjában írt bűncselekmény is megállapítható. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján mellőzte az ítélet [9] bekezdésében írt elsőfokú bírói megállapítást, mely szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott az adatokat jogosult, illetve nem volt jogosult megismerni. Az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene 1 rendbeli, felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 305. § c) pont) miatt emelt vád alól felmentő rendelkezést mellőzte.

[18] Az elsőfokú bíróság által megállapított 1. és 3. tényállási pontok, valamint a másodfokú bíróság által megállapított 2. tényállási pont már megalapozott, mentes a Be. 592.

§ (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[19] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete [23]- [31] bekezdéseiben az általa megállapított 1. és 3. tényállási pontok tekintetében helyesen rögzítette, hogy a Btk. 305. § c) pontjában írt bűncselekmény törvényi tényállási elemei megvalósultak tettesként tanú1 rendőr alezredes tekintetében, míg tanú2 közvetlen felbujtó, a jelen ügy vádlottja pedig a felbujtó felbujtója volt, tehát a hivatali visszaélést felbujtóként valósította meg. A jogi minősítés kapcsán tett elsőfokú bírói megállapítások helyt állóak a másodfokú bíróság által megváltoztatott 2. tényállási pont vonatkozásában is.

[20] Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az egyes tényállási pontokban írt hivatali visszaéléseket több rendbeli bűncselekményeknek tekintette. A BH2016. 260. számú eseti döntésben foglaltak szerint, amikor a hivatalos személy ugyanabban az ügyben szegi meg a kötelességét többször is, és a célja az, hogy ugyanannak a személynek szerezzen előnyt vagy okozzon hátrányt, a részselekmények egységet alkotnak. Amennyiben pedig különböző ügyekben szegi meg kötelességét, cselekményei halmazatot valósítanak meg akkor is, ha azt ugyanazon személy érdekében vagy sérelmére követi el, kivéve, ha a folytatólágosság törvényi feltételei fennállnak. A Btk. 6. § (2) bekezdésében foglaltak szerint nem bűnhalmazat, hanem folytatólágosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követ el. tanú1 rendőr alezredes részéről az adatok jogellenes lekérdezése 2018. február 12-én 13.17 perckor, 2018. február 12-én 13.18 perckor és 2018. február 21-én 13.33 perckor történt, tehát a rövid időközönkénti többszöri elkövetés megvalósult, úgyszintén az ugyanolyan bűncselekmény elkövetése is. tanú1 rendőr alezredes a tanú2-nal még annak hivatásos rendőri állományba tartozása idejéből meglévő barátsága miatt végezte el az adatlekéréseket, tehát egységes elhatározás alapján. Ugyanezt erősíti az a körülmény is, hogy a közvetlen felbujtó is a közvetett felbujtótól egyetlen körülményre figyelemmel kapott felkérést gépjárművek rendszámának tulajdonosaira vonatkozó adatok megszerzésére nevezetesen, hogy kiszűrhesse a lakókörnyezetében megjelent gyanús gépjárműveket. Megállapítható tehát, hogy a folytatólágos elkövetésnek a törvényben írt feltételei fennálltak. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlott terhére rótt hivatali bűncselekményeket (1., 2., 3. tényállási pontok) egységesen 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző felbujtóként, folytatólágosan elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősítette.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete [33] bekezdésében sorolta fel a vádlott vonatkozásában megállapított büntetéskiszabási körülményeket. A védői hivatkozás alapján azonban a súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett a rendkívüli mértékű elszaporodottságot, míg súlyosító körülményként kellett értékelni a folytatólágos elkövetést. Megállapítható, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény esetében a bekövetkezett időmúlás már a büntetési tétel felső határát és az adott bűncselekmény elévülési idejét is meghaladta. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bekövetkezett igen jelentős időmúlásra, valamint az ügy egyéb résztvevőinek, tettesének és közvetlen felbujtójának a nyomozati szakban bekövetkezett ügyész megrovására figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény társadalomra veszélyessége az elbíráláskor

már oly csekély fokú, hogy vele szemben a legenyhébb büntetés kiszabása is szükségtelen, és ezért őt megrovásban részesítette.

[22] Figyelemmel arra, hogy a vádlott felelőssége további tényállási pont kapcsán is megállapítást nyert, amely tényálláshoz kapcsolódó cselekménnyel jogellenesen 20.000 forinthez jutott, ezért a másodfokú bíróság vele szemben valamennyi cselekményéhez kapcsolódóan összesen 60.000 forint vagyonegkobbzást rendelt el a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[24] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. január 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42.Kb.20/2024/7-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.47/2024/7. számú ítélete folytán Terhelt1 vádlott tekintetében 2025. január 29. napján a rendelkező részben írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. január 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..